לדידי אמר לי עכו"ם דמינך זבנה מהימן מי איכא מידי דאילו (א) עכו"ם אמר לא מהימן ואילו אמר ישראל משמיה דעכו"ם מהימן אלא אמר רבא אאי אמר ישראל קמי דידי זבנה עכו"ם מינך וזבנה ניהלי מהימן מיגו דאי בעי א"ל אנא זבינתה מינך (א)ואמר רב יהודה האי מאן דנקיט מגלא ותובליא ואמר איזיל איגזרה לדקלא דפלניא דזבנתיה מיניה מהימן (ב) לא חציף איניש למיגזר דקלא דלאו דיליה ואמר רב יהודה בהאי מאן דאחזיק מגודא דערודי ולבר לא הוי חזקה מ"ט מימר אמר כל דזרע נמי ערודי אכלי ליה גואמר רב יהודה אכלה ערלה (ג) אינה חזקה תניא נמי הכי ג) דאכלה ערלה שביעית וכלאים אינה חזקה אמר רב יוסף האכלה שחת לא הוי חזקה אמר רבא הואי בצואר מחוזא קיימא הוי חזקה אמר רב נחמן ותפתיחא לא הוי חזקה זאפיק כורא ועייל כורא לא הוי חזקה חוהני דבי ריש גלותא לא מחזקי בן ולא מחזקינן בהו: והעבדים וכו': עבדים יש להם חזקה טוהאמר ר"ל יהגודרות אין להן חזקה אמר רבא כאין להן חזקה לאלתר אבל יש להן חזקה לאחר ג' שנים אמר רבא לאם היה קטן מוטל בעריסה יש לו חזקה לאלתר פשיטא לא צריכא דאית ליה אימא מהו דתימא ניחוש דלמא אימיה עיילתיה להתם קמ"ל אימא לא מנשיא ברא מהנהו עיזי דאכלו חושלא בנהרדעא אתא מרי חושלא תפסינהו והוה קא טעין טובא אמר אבוה דשמואל ניכול לטעון עד כדי דמיהן דאי בעי אמר לקוחות הן בידי והאמר ר"ל הגודרות אין להן חזקה סשאני עיזי עדמסירה לרועה והא איכא צפרא ופניא בנהרדעא טייעי שכיחי ומידא לידא משלמי: ר' ישמעאל אומר שלשה חדשים וכו': לימא ניר איכא בינייהו דרבי ישמעאל סבר ניר לא הוי חזקה ורבי עקיבא סבר ניר הוי חזקה ותסברא לרבי עקיבא מאי איריא חודש אפילו

הכי גרים ר"ח אכלה ערלה שביעית וכלאים הויא חזקה. וכן נראה לר"י עיקר ואיירי כשאכלה זמורות וכן מוכח בהאשה שנפלו (כתובות דף פ.) דתנן המוציא הוצאות על נכסי אשתו הוציא הרבה ואכל קימעא קימעא ואכל הרבה מה שהוציא הוציא ומה שאכל אכל ואמר בגמרא עבד רב יהודה עובדא במכילי זמורות ורב יהודה לטעמיה דאמר רב יהודה אכלה ערלה שביעית וכלאים הויא חזקה ס) ואין לומר לעולם גרס הכא אינה חזקה והתם כשאכלה זמורות והכא כשאכלה פירות שהן אסורים ולכך לא הויא חזקה שלא אכל כדרך האוכלים דאם כן הוה ליה לאיתויי ההיא דהתם נמי הכא דאיירי בדיני חזקה וא"ת דהכא משמע דזמורות ועלי כלאים שרו ומ"ש מהא דאמרינן בפרק כל שעה (פסחים דף כו:) תנור שהסיקוהו בקליפי ערלה או בקשין של כלאי הכרם חדש יותץ מכלל דאסירי ואמרינן נמי התם (דף כה.) כלאי הכרם עיקרן נאסר ומיהו הא לא קשה דאיכא למימר דעיקרן נאסר משום דכתיב (דברים כב) הזרע וי"ל דהתם איירי בזרוע מעיקרן שנזרעו הזרעים עם נטיעות הכרם שגדלו הזמורות באיסור אבל הכא איירי בזמורות שהיו כבר גדולים קודם שנזרעו כלאים שאותן אינן נאסרים אלא כשהוסיפו מאתים כדאמר בפרק כל שעה (שם דף כה.) ובפרק כל הבשר (חולין דף קטז.) זרוע ולא הוסיף מאתים אין לא הוסיף מאתים לא ומיירי הכא שזמורות לא הוסיפו מאתים והפירות הוסיפו ולכך לא הויא חזקה אלא בזמורות ואין זה דוחק דהכי הוי אורחא דמילתא שקודם מוסיפין הפירות מאתים מן הזמורות לפי שהזמורות כבר היו גדולות קודם זריעת כלאים:

נרה

לדידי אמר לי עכו"ם דמינך זבנה מהימן. דמדאפסיק אדעתיה למיטען הכי ה"נ הוה מצי למיטען אנא זבינתה מינך ואכלתי' שני חזקה דמהימן הלכך מה לו לשקר וקושטא קאמר: **מי איכא מידי דאילו אמר עכו"ם לא מהימן כו'.** השתא נמי חזקה שאין עמה טענה היא דאפי' אם טענתו אמת היא דאמר ליה עכו"ם דמישראל זבנה הלא אין בדבריו של עכו"ם כלום בלא שטר: **קמאי דידי.** כלומר שאני יודע בבירור היינו חזקה שיש עמה טענה: **האי מאן דנקיט כו'.** כבר פרישית לה לעיל [לג:]: **האי מאן דאחזיק מגודא דערודי ולבר לא הוי חזקה.** חיות השדה שבאות ואוכלות הזרעים שבקצות השדה ויש שעושין קירות וגודרין השדה ומניחין קרקע חוץ לקיר מעט בשדות הסמוכות ליער ומשליכים שם זרע ומה שצומח באות החיות ואוכלות אותו ואינן נכנסות בשדה עכשיו ואם בא אדם והחזיק באותו הקרקע חוץ לגדר אינה חזקה דיכול לומר דכיון דכל מה דזרע בההוא קרקע ערודי אכלי ליה לא איכפת ליה למחות דלא אחזיק כדמחזקי אינשי לפיכך לא הויא חזקה: **אכלה ערלה.** אחת מן השלש שנים הויא שנת ערלה אינה חזקה דלא איכפת ליה לבעל השדה בשנת ערלה ולכך לא מיחה וכ"ש אם שלשתן שני ערלה. ערלה וכלאים אכילתן באיסור שביעית הפקר לכל לכך לא מיחה ולא הויא חזקה. ובפירוש ר"ח גרסינן הכי אכלה ערלה ושביעית וכלאים הרי זו חזקה ולא נהירא: **אכלה שחת.** שלא המתין עד שתגדל התבואה אלא ג' שנים קצרה כשהיא שחת ומאכיל לבהמתו אינה חזקה דשמיט ואכיל ולא היה אוכל כשאר בני אדם ולפיכך לא חשש זה למחות בו שיש רגלים לדבר שירא הוא להחזיק כשאר בני אדם לפי שבגזל ירד בה: **ואמר רבא ואי.** קאי האי שחת: **בצואר מחוזא.** בבקעת מחוזא הוי חזקה לפי שעשירים הם ובהמות להם הרבה ודרכם להאכיל השדות לבהמות כשהן שחת: **תפתיחא.** קרקע פתוחה ומלאה בקעים ואינה מוציאה פירותיה לא הויא חזקה דמפני רעתה לא הקפיד למחות. ורבי' חננאל פירש תפתיחא שדה שלא חרש אותה אלא הוגשמה ונשבה הרוח וזרחה השמש ונתבקעה כגון) פתחי חרישה וזרע בה כגון זה אינה חזקה: **אפיק כורא.** זרע כור: **ועייל כורא.** וליקט בו כור והכניס לביתו דכיון דליכא הרווחה לא הוי חזקה דלא חשש זה למחות: **לא מחזקי בן.** אם החזיק אחד מהן בשדותינו אינה חזקה וצריך להזהר בשטרו דמחמת יראתן לא מיחו בהן: **ולא מחזקינן בהו.** שמתוך שהם עשירים ויש להם בתים ושדות הרבה מניחין בני אדם לדור בבתיהם ושותקים ושמחים כדי להשביח קרקע שלהם וימלאום מתוקנים וגם למחות אינן חוששים לפי שבזרוע יטלו את שלהם כל זמן שירצו. וי"מ לפי שעסוקין בצרכי צבור אין יודעין מי מחזיק בשלהן ולא נהירא: **הגודרות אין להן חזקה.** גודרות צאן וכל דבר המהלך בדרכים ובשווקים שיכול לומר מעצמו נכנס או אתה הכנסתו לביתך והחזקת בו אינה חזקה ואין יכול לומר לקוח הוא בידי והעבדים מהלכים הם בכל מקום ותנן דיש להם חזקה: ומשני הא דאמר ר"ל אין להן חזקה ה"מ לאלתר שהמחזיק בהן בביתו אין יכול לטעון לקוח הוא בידי בלא עדים ובלא ראיה כשאר מטלטלין שאין יכולין להלך ואין עשוין להשאיל ולהשכיר דנאמן כהן לומר לקוח הוא [בידי] הואיל וישנו בביתו דבשאר מטלטלין הוי חזקה לאלתר דהמוחזק בהן יכול לטעון שלי הוא שלקחתיו אבל יש [א] להן לעבדים ולגודרות חזקה לאחר ג' שנים שהיה לו לזה המערער למחות ולא מיחה: **אמר רבא.** עבד כנעני קטן המוטל בעריסה: **יש לו חזקה לאלתר.** אם החזיק בו אחד ואמר לקוח הוא בידי נאמן הואיל ואין יכול להלך ולא דמי לגודרות וגם אין עשוי להשאיל ולהשכיר: **פשיטא.** דודאי מעצמו לא הלך: **דעיילא אימיה.** דעבד בבית אותו המחזיק תדיר: **אימיה עיילתיה.** ושכחתיה שם דהשתא היינו גודרות: **הני עיזי דאכלו חושלא.** שעורים קלופים שנכנסו בשדה [ולאו] אותה תבואה השטוחה שם לשמש וקיימא לן [ב"ק טו:] שן מועדת היא לעולם וכי הוא ברשות הניזק נזק שלם משלמת ואין עדים מעידין מה אכלו מעט או הרבה וטוען בעל השדה כי הרבה אכלו יותר מכדי דמיהן של עזים הללו: **יכול לטעון עד כדי דמיהן.** של עזים מ"ט מיגו דיכול למימר בעל השדה לקוחין הן בידי דהא תפים בהו ומהימן כי קאמר נמי כך וכך אכלו מהימן. וקיימא לן האי מהימן בשבועה אבל בטפי מכדי דמיהן דליכא מיגו לא מהימן אלא בעדים: **והאמר ר"ל כו'.** ואמאי יכול לטעון עד כדי דמיהן הא ליכא מיגו דלא מצי למימר לקוחין הן בידי: **שאני עיזי.** דאע"ג דגודרות נינהו כיון דמסירי לרועה מתוך שמשוטות הן יותר מאילים וכבשים ואין אדם יכול להחזיק בהן בדרך לפיכך יש להן חזקה: **והאיכא צפרא.** שהולכים יחידות מבית הבעלים עד בית הרועה: **ופניא.** שהרועה מביאן מן השדה עד תוך העיר וכל אחת הולכת מעצמה לבית הבעלים: **טייעי.** ישמעאלים גנבים: **מידא לידא משלמי.** מיד הבעלים ליד הרועה שחרית ומיד הרועה ליד הבעלים ערבית ואין הולכות יחידות כלל: **ניר.** חרישה כדכתיב נירו לכם ניר (הושע י): **רבי ישמעאל סבר ניר לא הוי חזקה.** אלא גמר פירי הלכך צריך ג' חדשים בראשונה וג' באחרונה דבהכי גדל פרי כל צרכו וי"ב חדשים באמצע דבעינן רצופין: **ורבי עקיבא סבר ניר הוי חזקה.** הלכך בחדש אחד סגי כדי לעשות ניר:

אפי'

מקצתן והיו ערלה ובשנה שניה טענו אחרים ובשלישית אחרים דכולהו הוי ערלה אינה חזקה דהאי דשתיק בעל השדה ולא ערער משום שלא היו ראוין לאכילה: אכלה שחת. ג' שנים שלא המתין עד שתגדיל התבואה אלא היה קוצצה כשהיא שחת ומאכילה לבהמות אינה חזקה דשמיט ואכל הוה ולא אכלה כאכילת בני אדם: אי בצואר מחוזא. כלומר אם אותה קרקע עומדת סמוך למחוזא שעשירים היו חורצין שדותיהן למאכל בהמתן אי לא כי אם ג' חדשים בסוף שנה ראשונה וג' חדשים בתחלת שנה אחרונה וי"ב חדשים של אמצעית [illegible] מיכן לא חשיבי ג' שנים ולהכי נקט ג' חדשים דג' תבואות בעינן בג' שנים ובג' חדשים מתגדלות תבואה של שעורים ושל שבולת שועל ולכלן לועזין טרמיי"ש. לימא ניר איכא בינייהו דר' ישמעאל משום הכי בעי ג' חדשים ולא פחות ואם נייר ליה לקרקע לא הויא חזקה עד ג' שנים שלמים ג) דעבד ליה ניר דניר הוה חזקה: ואפי' יום אחד סגיא. דביום אחד

א) אולי צ"ל ותנא דלא קתני בהמה גבי עבדים משום דזוטא גבי גודרות דבהמה דקה וכו' אין להם חזקה לאלתר אבל בהמה גסה וכו'. ב) צ"ל דלית ליה אימא וכו' קמ"ל אימא לא מנשיא ברא כו'. ג) אולי צ"ל ור"ע סבר ניר הוי חזקה.